

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2017. évi május hó 19. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

végzést:

A harmadfokú bíróság a rágalmazás vétsége miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 3.Bf.58/2016/8. számú ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a harmadfokú eljárásban felmerült 10.000 (tízezer) forint eljárási illetéket és a pártfogó ügyvéd díját a magánvádló viseli.

Indokolás

A Pécsi Járásbíróság a 2016. január 25-én kelt 17.B.321/2015/16. számú ítéletével vádlottat az ellene emelt a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 226.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő rágalmazás vétségének a vádja alól felmentette.

A másodfokon eljáró Pécsi Törvényszék - megváltoztatva az elsőfokú bíróság ítéletét - a vádlott büntetőjogi felelősségét megállapította, és őt megrovásban részesítette. E határozat ellen a magánvádló jelentett be fellebbezést az indokolás ellen.

A nyilvános ülésen előadott perbeszédében a magánvádló jogi képviselője eltérő tartalommal szólalt fel. Indítványozta a büntetőjogi felelősség szélesebb körben - a 3.1. pont alattiak bevonásával - történő megállapítását, valamint a büntetőjogi jogkövetkezmények súlyosbítását. A védő a bizonyítékok áttekintése után a magánindítvány előterjesztésére nyitva álló határidő elmulasztásával érvelt, így mindenekelőtt a másodfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését kezdeményezte. Ennek eredménytelensége esetén - másodlagosan - a vádlott felmentését kérte.

A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 493.§-a értelmében a magánvád alapján folytatott büntetőeljárásban a perrendi előírásokat a XXIII. Fejezetben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni. Így eltérő rendelkezés hiányában a Be.386.§ (1) bekezdésében írtak is érvényesülnek; azok a szabályok, melyek a másodfellebbezés lehetőségére vonatkoznak.

A Be.386.§ (1) bekezdés a) pontja szerint a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz, ha a másodfokú bíróság a büntetőjog szabályainak megsértésével olyan vádlott bűnösségét állapította meg, akit az elsőfokú bíróság felmentett. A szóban forgó rendelkezés egy objektív helyzetet rögzít, anélkül azonban, hogy meghatározná a fellebbezés tárgyát vagy szűkítené a fellebbezésre jogosultak körét. Így ha a másodfokú bíróság ítélete tartalmaz olyan - a Be.386.§ (1) bekezdés a), b) vagy c) pontja alá tartozó - rendelkezést, mely a másodfellebbezés bejelentésének és ennek következtében a harmadfokú eljárás lefolytatásának a lehetőségét megnyitja, a fellebbezésre jogosultak a másodfokú bíróság ítéletének bármely rendelkezését sérelmezhetik (*EBH 2007/1595. számú eseti döntés*). Jogszabályi korlátozás hiányában tehát akár az indokolás is támadható, miután a Be.346.§ (2) bekezdése értelmében a fellebbezés irányulhat a megtámadott ítélet bármely rendelkezése vagy kizárólag annak érvelése ellen.

További sajátossága volt az ügynek, hogy a magánvádló pusztán az indokolás ellen jelentett be fellebbezést.

A másodfokú bíróság a vádlott büntetőjogi felelősségét a feljelentésben foglaltakhoz képest lényegesen szűkebb keretek között állapította meg. Elmarasztalásra ugyanis kizárólag a 3.5. és 3.7. számmal jelölt részek tekintetében látott lehetőséget, míg a többi - a 3.1., 3.2., 3.3., 3.4. és 3.6. sorszámúakat - a bűnösség köréből kirekesztette. Ezt a magánvádló nem támadta, így a következetes ítélkezési gyakorlat szerint ez utóbbi részek kívül maradtak a felülbírálat keretein, azok még külön felmentő rendelkezés hiányában sem képezhettek a harmadfokú vizsgálat tárgyát (*BH 2004/174. számú eseti döntés I. pont*).

A Be.354.§ (2) bekezdésében írtak szerint a vádlott terhére bejelentett fellebbezésnek azt kell tekinteni, ami a bűnösségének megállapítására, bűncselekményének súlyosabb minősítésére, a büntetés súlyosbítására, illetve a vele szemben büntetés helyett alkalmazott intézkedésnél súlyosabbnak a megállapítására, vagy ilyen intézkedés helyett büntetés megállapítására irányul. Erről szó sem volt, így - figyelemmel a Be.354.§ (1) bekezdésére - a büntetőjogi jogkövetkezmények súlyosbítása fel sem merülhetett.

A harmadfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott másodfokú ítéletet - a Be.387.§ (1) bekezdése alapján - az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során a tényállást - a Be.388.§ (2) bekezdésében írtak szerint - az iratok tartalma alapján mindössze annyiban helyesbítette, hogy a magánvádló helyesen a 2014. évi november hó 28. napján szerzett tudomást a társasház lakóközösségéhez eljuttatott levél tartalmáról és a magánindítványát is a 2014. évi december hó 22. napján terjesztette elő.

Az első- és másodfokú eljárás lefolytatása a perrendi előírásoknak megfelelően történt meg. A másodfokú bíróság - a fentebb érintett, nyilvánvaló elírásból fakadó pontatlanságtól eltekintve - a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól mentes tényállást állapított meg, mely irányadó volt a harmadfokú eljárásban is.

A rendelkezésre álló adatok alapján az eljáró bíróságok okszerűen következtettek arra, hogy a magánvádló 2014. november 28-án ismerte meg a postaládába dobott szórólap tartalmát. Vallomása szerint ugyanis azt nem közvetlenül a vádlottól kapta meg, hanem az egyik lakótól, amikor több személyt felkeresett és a polgári jogvitával kapcsolatos álláspontjuk felől érdeklődött. Mindezt

tanú1 is megerősítette, annak előadásával, hogy a magánvádlónak 2014. november 28-án adta át a saját példányát.

Mindezek ismeretében a 2014. december 22-én előterjesztett magánindítványt joghatályosnak kellett tekinteni, így a másodfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére és az eljárás megszüntetésére nem kerülhetett sor.

Az erre irányuló indítvány tehát eredménytelennek bizonyult.

Helyesen járt el a másodfokú bíróság, amikor a feljelentés alapjául szolgáló két oldalas levélből kiválasztotta és elkülönítette azokat a bekezdéseket, melyek büntetőjogi értékelés alá vonhatóak. A 3.5. és 3.7. alatti részek ugyanis becsület csorbítására alkalmas ténymegállapításokat tartalmaztak, leginkább azzal, hogy a magánvádlót erkölcstelen és igazságtalan meggazdagodásra, a „tulajdonostársak kifosztására” törekvő személyként írták körül, aki zaklatással és fenyegetőzéssel próbálja meg maga mellé állítani a lakókat. A zaklatásra és a fenyegetőzésre, illetve a kifosztásra történő utalás nyilvánvalóan hátrányosan érintette a magánvádló társadalmi megbecsülését, miután a személyét rosszallásra okot adó, elítélendő cselekményekkel hozta összefüggésbe. Végző soron azzal, hogy tényként állított olyan tevékenységeket, melyek valóságuk esetén akár büntetőeljárás megindításához is vezethetnének.

Ezért törvényes a vádlott büntetőjogi felelősségének a Btk.226.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő rágalmozás vétségében történő megállapítása.

A büntetőjogi jogkövetkezményeket meghatározó körülményeket a másodfokú bíróság helytállóan tárta fel, azok értékelése és megfogalmazása maradéktalanul összhangban áll az ítélkezési gyakorlattal. Kifogásolásukra sem ténybeli, sem nyelvhaszználati szempontból nincs lehetőség.

Következésképpen az e tárgyban előterjesztett fellebbezés nem volt megalapozott.

Mindezekre tekintettel a harmadfokú bíróság - a Be.397.§-a alapján - a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A magánvádló fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Be.514.§ (4) bekezdése értelmében a harmadfokú eljárásban felmerült 10.000 forint eljárási illetéket és a pártfogó ügyvéd díját neki kell viselnie.

Pécs, 2017. május 19.

Dr. Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr. Túri Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Hudvágner András s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 3.Bf.58/2016/8. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bhar.II.54/2016/12. számú végzése folytán a 2017. évi május hó 19. napján jogerőre emelkedett.

Dr. Krémer László s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő